

Hồi 450

Bắc tuyến chi chiến

Sầu tòa lũy trại thì bốn bức cháy, tiền lâu chẳng cái nào thoát bị lửa thiêu, khói đen ngùn ngụt, Yên nhân lại càng vô phương thoát thân trong không gian chật hẹp của trận địa, đua nhau chạy trốn, trèo qua hào ra ngoài.

Tình hình hai bên bờ đông tây hoàn toàn không giống nhau. Do quân Hoang nhân tập kết ở gần trận địa đông ngạn nên Tông Chính Lương bố trí hết một ngàn hai trăm quân chủ lực trong tay ở đông ngạn, lại bổ sung thêm một ngàn lính công binh phụ trách thao tác máy bắn đá và các công việc phụ.

Còn lại năm trăm người giữ trận địa tây ngạn không những không phải là lính chiến, cũng chẳng phải người Tiên Ti mà là dân Hán bị cưỡng bức tới làm những việc xây dựng.

Hoang nhân dùng hai cỗ Song Đầu thuyền đi tiền phong hăm trận hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Tông Chính Lương, từ xa dùng độc yên hỏa khí phá trận, khiến hấn lưỡng cuống không kịp đề phòng, hầu như không còn sức phản kích.

Vấn đề lớn nhất của Yên nhân là liên tục nhiều ngày phải cố sức xây trại đào hào, cộng thêm tuyết lớn dồn dập, lại bị Cao Ngạn làm náo loạn, người ngựa đều mỏi mệt, sĩ khí giảm sút nên sớm đã mất ý chí và sức chiến đấu.

Khi Song Đầu hạm dùng đầu thuyền bịt sắt xô đổ cầu phao, cắt đứt liên hệ hai bờ đông tây, sau đó liền tiến thẳng lên thượng du, khủng hoảng liền lan tràn như ôn dịch, đầu tiên là ảnh hưởng đến đám lính thợ người Hán trên bờ tây, ai nấy tranh nhau trốn khỏi trận địa bị khói lửa bao trùm chạy tứ tung, mặt trận này tan vỡ hoàn toàn.

Bên đông ngạn số người bỏ chạy tuy nhiều, nhưng vẫn có gần ngàn binh lính tuân theo chỉ thị bằng còi hiệu rời khỏi khu vực bị nạn, tới khu đất phía đông chiến lũy không bị khói độc khổng lồ bày thành trận thế dựa lưng vào sông ngênh địch.

Lúc này quân tinh nhuệ nhất của Hoang nhân chia làm ba toán tả hữu và trung quân, do Mộ Dung Chiến chỉ huy, Vương Trấn Ác làm phó đã tiến đến cách chỗ Yên nhân bày trận hai ngàn bộ, tất cả đều là khinh kỵ binh người mạnh ngựa khỏe sẵn sàng xuất kích.

Nhìn địch nhân cò xí tả tơi, đội hình lộn xộn, hơn một nửa trong số đó mất cả chiến mã, Mộ Dung Chiến song mục lấp lánh quét qua địch trận, quay sang cười nói với Vương Trấn

Ác bên cạnh: "Chưa bao giờ thấy việc chọn đúng thời cơ quan trọng như bây giờ, lần này có thể đoạt được chiến quả huy hoàng hoàn toàn là nhờ Cao tiểu tử do thám địch tình rõ ràng và Trấn Ác bày mưu tuyệt diệu. Nói thực ta rất thông cảm với Tông Chính Lương, lần này quả thực là hắn không có lỗi, thua trận là do kém may mắn".

Thấy Vương Trấn Ác vẫn mở to mắt tìm kiếm trong đám địch nhân, hỏi: "Người đang tìm Hướng Vũ Điền phải không?".

Vương Trấn Ác thở dài: "Đích xác là ta đang tìm hắn. Nói thực ta hơi mâu thuẫn, vừa hy vọng hắn có mặt trong đội ngũ địch để tiện thể thu thập; lại vừa hy vọng hắn đứng ngoài chuyện này, thoát được kiếp nạn".

Mộ Dung Chiến gật đầu: "Ta hiểu tâm tình phức tạp của Trấn Ác, gã Hướng Vũ Điền này khiến người ta vừa yêu vừa hận. Bất quá trên chiến trường không thể nói chuyện tình người được, chỉ có cách dùng mọi biện pháp tấn công tiêu diệt đối phương".

Tiếp đó hét lớn: "Nổi trống lên!".

Hơn chục tay trống phía sau đồng thanh đáp ứng, tiếng trống trận vang lên âm âm. Trong bóng đêm, khắp nơi trên cánh đồng hoang bờ đồng Dĩnh Thủy vang lên mệnh lệnh chiến đấu, theo lệnh Mộ Dung Chiến, tả quân ba trăm người bên trái do Diêu Mãnh chỉ huy xông lên đầu tiên, từ trên lưng ngựa giương cung đặt tên phi tới không tiếc gì tính mệnh.

Tiếp đó là hữu quân hai trăm người do Đinh Tuyên chỉ huy cũng thúc ngựa lao đến như thủy triều nhắm vào cánh trái của địch, nhất thời tiếng vó ngựa dồn dập, sát khí đằng đằng.

Yên quân không đợi địch nhân xông đến đã rối loạn, một số vút vũ khí chạy trốn, có người để cứu mạng mình chẳng kể gì trời lạnh đất giá quay đầu chạy ngược lại, nhảy xuống sông bơi sang bờ bên kia.

Mộ Dung Chiến thấy địch nhân chưa đánh đã khiếp đầu còn do dự, hạ một mệnh lệnh, trung quân hùng dũng tiến lên, nhưng không giống như tả quân và hữu quân tiến quân chớp nhoáng, mà lại cho ngựa đi chậm, hai nhanh một chậm gia tăng không ít uy thế và áp lực.

Địch nhân chạy trốn càng nhiều, mặc cho chủ soái Tông Chính Lương và phó soái Hồ Bái hò hét vô ích.

Ai cũng hiểu đại thế đã mất.

Cuối cùng Yên quân hoàn toàn vỡ trận.

oOo

Ưu thế lớn nhất của Yến Phi là chàng biết rõ Tiêu Phụng Tiên là thần thánh phương nào, lại càng hiểu ý đồ và thủ đoạn đối phương, còn Tiêu Phụng Tiên đến chàng có bị thương hay không cũng vẫn hoài nghi, nếu không thì đã kêu gọi Trần công công và Lý Thục Trang đến hợp lực giết chết chàng rồi.

Cao thủ quá chiều, thắng bại chỉ trong gang tấc. Trí giả giao đấu chỉ sai nhau một nước còn là thua cả cuộc.

Yến Phi bằng chút xiu ưu thế này nghĩ ra mưu kế tuyệt xứ cầu sinh. Nguyên thần của chàng được nguyên âm của An Ngọc Tinh dẫn phát thoát hiện sinh cơ, khiến chàng hồi phục được một phần linh cơ, nhờ vậy mới cảm ứng tình trạng vi diệu trong khí kinh của Tiêu Phụng Tiên, chẳng những phán đoán được võ công của y không thấp hơn bất kỳ người nào trong Ma môn tam đại cao thủ, mà còn từ tính chất đặc dị trong chân khí của Tiêu Phụng Tiên biết được rằng người này sở trường hoán chuyển chân khí, cho phép y triển khai thứ thân pháp nhanh như quỷ mị khác hẳn bình thường.

Chính vì Tiêu Phụng Tiên lấy khinh công thân pháp làm sở trường nên có thể áp sát tới gần mới bị Yến Phi phát giác, đồng thời nghĩ là với khinh công của mình nếu thấy có gì không ổn có thể chuồn lẹ, vì vậy mới mạnh dạn một mình đối diện với Yến Phi.

Yến Phi có cảm giác kỳ diệu hoàn toàn hiểu rõ đối thủ, dường như cảm thấy ngất ngây mới lạ vì từ sau khi kết thành Kim đan chàng đã không còn cần kiệt tận tâm trí như thế để 'hiểu địch' nữa.

Khẽ mỉm cười: "Tiêu huynh thích nghĩ sao thì nghĩ, đầu óc là của Tiêu huynh kia mà. Bất quá xin cho Yến mỗ nhắc nhở một chuyện, ấy là một khi đã động thủ, Yến mỗ dù có muốn nương tay cũng không được, nếu Tiêu huynh cho rằng dựa vào thân pháp hơn người mà dễ dàng bỏ đi khi tình thế bất ổn thì quả là sai lầm quá lớn đó".

Hai con mắt Tiêu Phụng Tiên đồng thời co rút lại, tuy sắc mặt không thay đổi, nhưng Yến Phi đã phát giác y trong lòng chấn động, chẳng những vì bị khám phá tài năng khinh công, mà còn bị gợi nhớ lại kỷ ức mình làm sao đại phá Ma môn tam đại cao thủ do Lý Thục Trang tường thuật lại.

Dị quang xanh tím trên mắt Tiêu Phụng Tiên càng thịnh, chăm chăm nhìn Yến Phi, trầm giọng nói: "Ta đâu có ý đối địch với Yến huynh, chỉ tiếc là Yến huynh đắc tội Nam Quận công, nếu như Yến huynh chịu thề vĩnh viễn không bước qua Hoài Thủy nửa bước, Phụng Tiên có thể thay mặt Nam Quận công sắp xếp, ân oán giữa chúng ta từ nay chấm dứt.

Đương nhiên Yến Phi không tin lời quỷ quái của Tiêu Phụng Tiên, nói cho cùng y vẫn đang dò xét mình, xem Yến Phi có chịu nhẫn nhục chịu đựng hay không, từ đó phán đoán tình trạng thực của chàng.

Yến Phi ngửa lên trời cười lớn: “Tiêu huynh cứ như là kẻ mới nhập giang hồ ngày đầu tiên mới nói chuyện ấu trĩ như thế. Yến Phi ta là loại người nào mà chịu để người khác quần thúc? Tiêu huynh e là chưa tới Hoàng Hà chưa cam tâm, động thủ đi!”.

Tiêu Phụng Tiên nhú mày: “Yến huynh tuy miệng nói thì hay thế, nhưng toàn những lời thừa, trận chiến của đôi ta lần này không thể tránh khỏi, bất luận Yến huynh có kỳ công bí nghệ gì, bốn nhân xin bồi tiếp đến cùng, coi Yến huynh liệu có cao minh như lời nói không”.

Yến Phi lòng thanh mắt sáng, biết chắc đến lúc này nguyên nhân ngầm khiến Tiêu Phụng Tiên vẫn chưa có ý rút lui là vì nghĩ rằng nếu liên thủ với Lý Thục Trang và Trần công công sẽ có uy lực vượt quá đám ba người Vệ Nga. Thêm nữa Tiêu Phụng Tiên nhận định rằng mình mang nội thương khi quyết chiến với Tôn Ân, vì vậy quyết không chịu bỏ lỡ cơ hội khó gặp này. Giả thiết Yến Phi vẫn nhẫn nhịn như vậy, có thể khẳng định rằng Tiêu Phụng Tiên sẽ lập tức phát động.

Yến Phi cười khở: “Ta chỉ vì lòng tốt khuyên can bởi vì không muốn đại khai sát giới nữa. Cách đây không lâu có ba kẻ lai lịch không rõ không chịu nghe lời trung ngôn nghịch nhĩ mà cầu chết được chết. Nếu bây giờ chỉ có một mình Tiêu huynh, Yến mỗ đã sớm lập tức động thủ, nhưng Tiêu huynh không những có đồng bọn, mà công phu đều không thấp hơn Tiêu huynh, vì vậy Yến mỗ mới ân cần khuyên nhủ coi xem có thể kết thúc trong hòa bình không”.

“Thương!”.

Điệp Luyện Hoa ra khỏi vỏ, trở thẳng vào Tiêu Phụng Tiên.

Tiêu Phụng Tiên đưa tay phải ra sau lưng, trên tay đã có thêm một cây thiết giản, đó là một loại thẻ bài bằng sắt dài nửa thước chia thành nhiều đốt như đốt trúc, có đặc tính kỳ dị trong cương có nhu, có thể cứng có thể mềm. Nếu phối hợp với thân pháp biến hóa khôn lường, quả thực có thể triển khai hoàn hảo công phu thiết giản.

Chân khí từ đầu mũi kiếm Điệp Luyện Hoa tuôn ra như sóng triều.

Tiêu Phụng Tiên ngạc nhiên, đầu tiên bước tới nửa bước, sau đó lùi lại hai bước.

Rốt cuộc Tiêu Phụng Tiên biến sắc.

Yến Phi cảm thấy thật khoan khoái, trong lúc đại địch trước mặt, ở ranh giới của sống và chết, Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp của chàng lại có sáng tạo mới, phát huy đặc tính dị thường của nó.

Đầu tiên chàng dùng Thái Âm chân khí tiến công từ xa, Tiêu Phụng Tiên lập tức rơi vào bị động, buộc phải vận công đề kháng, lại bị đặc tính chí âm chí nhu của Thái Âm chân khí níu kéo không buông, cùng với lực hút có khả năng khiến cho không gian trống rỗng sụt lún.

Tiêu Phụng Tiên không cưỡng nổi bị Thái Âm chân khí lôi kéo lên nửa bước mới chống được lực đạo kỳ quái này.

Tiếp đó Yến Phi hóa Tiến Dương hỏa thành Thoái Âm phù, Thái Âm chân khí tự nhiên biến thành Thái Dương chân khí, chí hàn đổi thành chí nhiệt, không gian sụt lún biến thành năng lượng nổ tung khuếch triển, Tiêu Phụng Tiên lập tức cảm thấy như ngọn cỏ mong manh bị cuồng phong cuốn đi, cuối cùng phải lùi thêm hai bước.

Nhưng Yến Phi cũng dò được công lực còn trên cả Khuất Tinh Phụ, trách gì dám đơn thân tới dò la hư thực của chàng.

Bằng khí cơ trói chặt Tiêu Phụng Tiên, bất kỳ biến hóa trong ngoài nào của đối phương Yến Phi đều nắm chắc.

Tiêu Phụng Tiên rốt cuộc cũng mất hết tin tưởng, không còn dám khẳng định Yến Phi đang mang thương.

Cũng khó trách Tiêu Phụng Tiên sợ hãi, Tiền Môn kiếm quyết của chàng cố nhiên là kiếm pháp cổ kim chưa từng có, thương thế do Tôn Ân gây ra cho chàng cũng chẳng phải là nội thương bình thường, vô hình vô tướng, bề ngoài tuyệt không thể thấy. Chỉ có Yến Phi trong lòng hiểu rõ, ngày nào nguyên khí còn chưa hồi phục chàng còn chưa thể triển khai Tiền Môn kiếm quyết.

Dù rằng liều mạng giao thủ, Tiêu Phụng Tiên cũng không có cách nào khám phá hư thực của Yến Phi, điều đó hoàn toàn vượt quá phạm trù kiến thức của y. Vì thế làm gì mà không thất kinh biến sắc?

Chỉ cần dọa được Tiêu Phụng Tiên thoái lui, Yến Phi sẽ giải quyết được nguy cơ, nếu không thì đành toàn lực đột vây đào tẩu, nhưng về sau đừng hòng có một ngày yên ổn.

Yến Phi ung dung nói: "Đây là ta cho Tiêu huynh cơ hội cuối cùng".

Chân bước theo bộ pháp kỳ dị, vung kiếm chém thẳng tới.

Tiêu Phụng Tiên nhất thời ngơ ngẩn.

Chiều số vốn hết sức bình dị, nhưng rơi vào tay Yến Phi lại hoàn toàn tự nhiên biến thành tuyệt chiêu cực kỳ huyền diệu. Lúc này hai người vẫn cách nhau hai trượng, nhưng Tiêu Phụng Tiên có cảm giác rất thật khi một kiếm của Yến Phi chém tới thì vừa đúng lúc y tiến lên trước nửa trượng, đặc biệt tuy chỉ là một kiếm đơn giản, nhưng tốc độ không ngừng biến hóa, khi nhanh khi chậm. Đó còn chưa phải là điều mà Tiêu Phụng Tiên cố kỵ nhất, khiến y mất hết ý chí phản kích chính là kiếm kinh khi hàn khi nhiệt, cương nhu biến đổi, không biết làm sao vận kinh chống cự, nếu sai lầm một chút, hậu quả chắc chắn là Tiêu Phụng Tiên phơi thân dưới kiếm Yến Phi, đáng sợ hơn là chiêu số tiếp theo của Yến Phi hoặc giả sẽ là kiếm chiêu khủng khiếp Yến Phi dùng để giết ba người Vệ Nga mà Lý Thục Trang đã miêu tả.

Tiêu Phụng Tiên cười dài, nhanh như chớp tung người ra đằng sau, âm thanh vọng lại: "Thứ cho Phụng Tiên không bồi tiếp được!".

Yến Phi đứng lại cho kiếm vào vỏ, cao giọng nói: "Yến mỗ không tiến!".

Nhìn theo Tiêu Phụng Tiên biến mất trong khu rừng âm u, Yến Phi ngẫm quệt mồ hôi lạnh.

oOo

Hai chiếc Song Đầu hạm do Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt chỉ huy húc đổ hai chiếc cầu phao không hề dừng lại mà tiếp tục đi về phía thượng du, rời khỏi địch trận bị khói sương bao trùm, vượt qua cửa sông, sau khi tới Tứ Thủy thì toàn bộ đèn đuốc trên thuyền được đốt lên sáng rực, quay đầu tiến về Bắc Dĩnh khẩu, chiến sĩ trên thuyền nắm cung cứng tên mạnh chuẩn bị bắn chết bất kỳ kẻ nào xuất hiện trong tầm bắn.

Đối với địch nhân, bọn họ bây giờ giống như tử thần hóa thân, lại vì bọn họ cố ý làm rùm beng chuyện này, địch nhân trốn lên phía bắc không ai không chạy dạt sang hai phía đông tây, khiến đối phương không thể tụ tập chống cự.

Khi Song Đầu thuyền lướt qua Bắc Dĩnh khẩu, chiến sự đã kết thúc, tàn dư bộ đội do Tông Chính Lương và Hồ Bái chỉ huy bị Hoang nhân đánh nát vụn, không còn thành quân.

Vừa tiếp xúc với nhau, Yên quân đã không chống nổi, bỏ giáp vứt giáo chạy trốn vong mạng. Lúc này ba trăm quân tinh nhuệ do Thác Bạt Nghi chỉ huy mai phục trong khu rừng rậm ở thượng du cách đông ngạn Dĩnh khẩu chừng một dặm đợi chờ thú săn chui đầu vào lưới.

Mục tiêu là chủ soái địch Tông Chính Lương và Hồ Bái.

Địa điểm mai phục được cân nhắc kỹ càng, bất đúng tâm lý địch nhân.

Do Hoang nhân bố trí quân chủ lực ở đông ngạn Dĩnh Thủy, vì vậy Tông, Hồ hai người tất sẽ có mặt ở trận địa đông ngạn chủ trì đại cục, khi Song Đầu thuyền dùng độc yên hỏa khí công hãm địch trận, lại húc đổ cầu phao cắt đứt liên hệ hai bên bờ sông, hai người không còn lựa chọn nào ngoài cách xuất trận nghênh chiến.

Chủ lực Hoang nhân lúc này sẽ xua quân cuồng công với uy thế lôi đình vạn quân đánh bại Yên quân, Tông Hồ hai người thấy đại thế đã mất, chết tốt chẳng bằng sống khổ, đành theo Dĩnh Thủy chạy lên bắc, nhưng dưới sự uy hiếp của Song Đầu thuyền, sẽ buộc phải thay đổi lộ tuyến chạy trốn. Trong tình thế này, đương nhiên không thể nhảy xuống Dĩnh Thủy bơi sang bờ bên kia, nếu không muốn trở thành mục tiêu của tiền thủ trên thuyền, đành phải chạy về phía đông, thẳng tới chỗ Hoang nhân mai phục.

Toàn bộ kế hoạch do Vương Trấn Ác xây dựng, rõ ràng ông hổ không có cháu chó'. Trận chiến này xác định địa vị đại gia quân sự của Vương Trấn Ác trong lòng Hoang nhân.

Tiểu Kiệt hơi khẩn trương nói: "Đến rồi!".

Hơn chục kỵ mã đang chạy trời chết tới, đám đào binh Yên nhân này hẳn là đã trốn khỏi chiến trường trước khi cuộc chiến mở màn, lại có ngựa cưỡi nên chạy tới trước tiên.

Thác Bạt Nghi lạnh lùng: "Bọn này chỉ là đám lâu la, để chúng qua đi".

Địch nhân hoảng hốt phi qua cánh đồng bên bìa rừng, chớp mắt đã đi xa, chìm khuất trong bóng tối mệnh mang của vùng sơn dã.

Tiếp đến là địch nhân chạy bộ, phần lớn trốn vào khu rừng tuyết ở bên trái nơi bọn họ mai phục, không có ngựa cưỡi, họ đành hy vọng trốn vào rừng tránh khỏi Hoang nhân truy sát.

Cánh rừng rậm này nằm ở nam ngạn Tú Thủy, phía đông Bắc Dĩnh khẩu, kéo dài mấy dặm, là nơi ẩn trốn tốt, cũng là nơi mai phục tốt.

Thác Bạt Nghi vận nhân lực chăm chú quan sát địch nhân từ trong rừng chạy ra, lòng lại nghĩ đến Hương Tố Quân.

Nàng từng yêu cầu được tham dự hành động lần này, nhưng hẳn kiên quyết cự tuyệt. Hẳn có một suy nghĩ, đó là hy vọng nàng có thể cách xa chiến trường, không nhuộm huyết tanh trên chiến trường. Nhớ đến nàng, lại nghĩ đến tình cảnh của mình, Thác Bạt Nghi bỗng có cảm giác lòng đau như cắt.

Trong những năm tháng chiến tranh này, hình thế biến đổi từng giờ từng phút, khiến người ta có cảm giác hết sức bất an, tương lai trở nên không ổn định và khó đoán.

Chỉ cần Thác Bạt Khuê ra một mệnh lệnh, hắn sẽ phải rời khỏi Biên Hoang Tập, khó lòng biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Đối với mỗi quân nhân, vận mệnh không nằm trong tay mình mà trong tay thống soái.

Giống như địch nhân hiện tại cuống quýt như chó nhà có tang chạy trốn vong mạng, bọn họ theo mệnh lệnh của Mộ Dung Thùy tới đây, gặp phải ách vận này.

Tiểu Kiệt lại nói: “Đến thật rồi!”.

Trước khi hắn mở mồm, Thác Bạt Nghi đã nhìn thấy một toán hơn trăm địch kỵ phóng tới như bay, đội hình tán loạn. Trên cùng chính là hai người mặc tướng phục, trong đó có một kẻ mà dù hóa thành tro bọn họ cũng vẫn nhận ra phản đồ Hán bang Hồ Bái. Người kia từ niên kỷ ngoại hình có thể khẳng định là tiền thủ và thích khách trứ danh phương Bắc nổi danh với cái tên Tiểu Hựu Nghê Tông Chính Lương.

Thác Bạt Nghi hạ lệnh: “Y nguyên kế hoạch đã định. Mục tiêu là Tông Chính Lương và Hồ Bái, những người khác không cần quan tâm”.

Mệnh lệnh truyền xuống, các chiến sĩ giương cung lắp tên nhằm thẳng vào địch nhân đang không ngừng tiếp cận.

Tiểu Kiệt thấp giọng nói: “Không thể ngờ Tông Chính Lương tiền pháp nổi danh miền Bắc cuối cùng lại thảm tử dưới loạn tiễn. Hừ! Kẻ nào dám trên vào Hoang nhân ta đều không có kết quả tốt”.

Thác Bạt Nghi thầm thở dài, tự nhủ nếu trong đám kỵ sĩ chạy đến đây có Hường Vũ Điền thì còn lý tưởng hơn, có thể bắt được cho Yến Phi một phen công phu.

Khi Tông, Hồ hai người tiến vào khoảng cách hai trăm bước, Thác Bạt Nghi quát lớn: “Phóng tên đợt thứ nhất!”.

Gần trăm mũi kinh tiễn từ bóng tối cây rừng bay như châu chấu lao tới địch nhân.

Tông Chính Lương quả nhiên xuất sắc, khi tên bắn đến nơi đã lặn xuống đất vừa vận tránh thoát.

Hồ Bái thì không may mắn như vậy, vừa tung mình khỏi lưng ngựa liền bị Thác Bạt Nghi kịp thời xạ một mũi tên trúng tim vắng ra phía sau rơi xuống đất.

Tên đạn vô tình, địch nhân trong phạm vi làn tên bị bắn trúng người ngã ngựa đổ, không ai thoát khỏi.

Tông Chính Lương sau khi lặn nhanh trên mặt đất hai trượng chồm dậy, vừa kịp nhảy lên không, hơn trăm mũi tên của đợt xạ tiễn thứ hai theo hiệu lệnh của Thác Bạt Nghi như

quý đòi mệnh lao đến, trong tình huống này, nếu đổi là Yến Phi cũng khó thoát nổi vận mệnh, huống hồ là Tông Chính Lương.

Tông Chính Lương gào lên thê thảm, không biết trúng bao nhiêu mũi tên, từ không trung rơi xuống đất chết ngay tại chỗ.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>